

ojediněle. Uznáním tohoto požadavku byla by však rychlejší jízda automobilů znemožněna vůbec, tedy i ona rychlost, kterou výslovně připouští ministerské nařízení v §u 46 (15 km, 45 km za hodinu). Než tato úvaha jest tu bezpředmětnou již proto, že úraz se přihodil osobě, která před tím jak zrakem tak i sluchem se přesvědčila, že se blíží auto. Bylo proto důvodné zmáteční stížnosti vyhověti a podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Připomenouti dlužno, že rozsudek řadí automobil jak ve svém výroku, tak ve svých rozhodovacích důvodech mylně mezi předměty jmenované v §u 85. písm. c) tr. zák. (viz rozh. Sb. n. s. č. 1131 a 1265). Další úsudek, že stěžovatel dopustil se činu za okolností zvláště nebezpečných, předpokládaných v §u 337 (85 písm. c.) tr. zák.), rozsudek blíže neodůvodňuje, vycházejí z mylného předpokladu, že provoz automobilů děje se vždy za okolností zvláště nebezpečných. Dlužno ovšem připustiti, že při automobilech pro jejich strojovou konstrukci, hnací sílu, vyvinutelnou rychlost, tíhu, setrvačnost v pohybu a pod. zmíněné nebezpečí pravidelně může býti dáno, leč s druhé strany konkrétní okolnosti mohou toto zvláštní nebezpečí vyloučiti, takže jest vždy třeba, aby vzhledem k okolnostem konkrétního případu bylo zkoumáno a zjištěno, zda dostoupilo nebezpečí stupně v §u 337/85 písm. c) tr. zák. předpokládaného.

Čís. 1928.

Cestmistr okresního silničního výboru (na Moravě) jest úředníkem ve smyslu §§ů 101, 181 tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. března 1925, Zm II 608/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. listopadu 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 181, 182 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost namítá, že cestmistra, který jest vůči silničnímu výboru v poměru pouze soukromoprávním a nevykonává povinnosti vlády, nelze považovati za úředníka ve smyslu §u 101 tr. zák., jak toho vyžaduje § 181 tr. zák., že tudíž stěžovatel neměl býti odsouzen pro zločin zpronevěry podle právě uvedeného ustanovení zákonného, nýbrž podle §u 183 tr. zák. Námitka je právně bezpodstatná. Je sice pravda, že pojem veřejného úředníka, směrodatný při řešení otázky, zda jde o věc, svěřenou pachateli zpronevěry z příčiny jeho veřejného úřadu ve smyslu §u 181 tr. zák., jest vymezen v §u 101 tr. zák., podle něhož jest za úředníka pokládati toho, kdo mocí veřejného příkazu daného přímo nebo nepřímo, ať je pod přísahou, nebo není, jest povinen obstarávati práce (záležitosti) vlády. Stanovisko zmáteční stížnosti jest vysvětlitelné patrně tím, že stížnost přikládá zákonnému pojmu »záležitosti vlády« (tedy nikoli »povinnosti vlády«, o nichž je řeč ve stížnosti)

smysl příliš úzký, neodpovídající zákonu. Správně rozuměti jest záležitostmi vlády souhrn zařízení veřejného práva, jimiž upraveny jsou záležitosti veřejné, t. j. takové, které se dotýkají bezprostředně celku neb aspoň jistého kruhu státních občanů, neboli přesněji řečeno, všechny obory činnosti, obstarávané subjekty veřejnoprávními v zájmu veřejném. Že budování a udržování silnic (i okresních) sleduje velmi závažný zájem veřejný, potřebu vzájemného spojení jednotlivých krajů a míst státního území, netřeba zajisté blíže doličovat. Ani sama zmateční stížnost nepopírá dále, že okresní silniční výbor je úřadem veřejným. Její tvrzení, že byl stěžovatel vůči silničnímu výboru okresu hodonínského v poměru pouze soukromoprávním, nenachází opory ani ve skutkových zjištěních rozsudkových, ani ve výsledcích hlavního přelíčení, při čemž něco podobného netvrdil zejména ani sám stěžovatel. Rozsudkové zjištění, podle něhož byl stěžovatel v době zpronevř cestmistrem okresního silničního výboru, opravňovalo nalézací soud již samo o sobě k rozsudkovému závěru, podle něhož byl stěžovatel osobou, činnou v úřadě veřejném. Zjišťuje-li pak rozsudek, že 9.721 Kč 75 h bylo stěžovateli svěřeno jako cestmistru okresního silničního výboru, nelze důvodně říci, že byl jím skutek stěžovatelův podřaděn skutkové podstatě zločinu zpronevřery podle §u 181 tr. zák. nesprávným výkladem zákona, kdyžť ono zjištění rozsudkové, podle něhož byl stěžovatel v rozhodné době cestmistrem okresního silničního výboru, znamená, správně-li se s hlediska hořejších právních úvah posuzuje, zároveň, že ony peníze svěřeny byly stěžovateli z příčiny jeho úřadu veřejného.

Čís. 1929.

K skutkové podstatě urážky na cti stačí po stránce subjektivní vědomí pachatelovo, že se dotýká cti jiné osoby; animus injuriandi se nevyžaduje.

Není třeba, by osoba, proti které urážlivý projev směřuje, byla výslovně jmenována; stačí její zřetelné označení. Lze urazit i osobu neznámou.

Pokud je urážkou na cti (§§y 488, 491 tr. zák.) vinění (tiskem) z anonymního pisatelství a z dodávání špatných výrobků veřejné korporaci.

Beztrestnost podle §u 4 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. března 1925, Zm I 752/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. října 1924, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ů 488, 491 a 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce, uplatňující číselně důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., věcně také důvod podle čís. 5